

לייהודים היהת אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ונטה כתבו לך את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפייהם
למען מהיה לי השירה הזאת לעד בני ישראל: כי אביכאנו אל האזנה
אשר נשבעתי לאביכי במת חלב ודקש ואכל ושבע ותשון ובנה אל אלהים
אחרים ועכדים וגאנזוי והפר את בריתך: והיה כי תמצאן אותו רעותם
וэрות ועננה נשירה הזאת לפניו לעדר כי לא תשכח מפי ורעו כי ידעתי
את יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביכאנו אל הארץ אשר נשבעתינו.

זהו הנסיך העברי המפורסם לדור האחרון לפני בית המקדש: והוא "יהודים"!
הישמרו לכם מעבודה ורוה, אל תפנו אל אלהים אחרים אל תעבדם, ואל תפנו את
בריתך ובשרך ואת אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתינו.

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כללו הוא בעבודת ה', שכפי רוב החشتדרות והעמילות, תגדל ההשגה הבאה
מןmeno. וכמו שכתב המשיליט ישרים (פרק א) ויל', "כפי השיעור אשר כבש את יצרו
ותאותיו, ונתרכז מן המרחיקים אותו מהטוב, ונשתדל ללבך בו, כן ישיגו וישמה
בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי
את השמחה העצומה של מי הפורים, את ה"אורה ושמחה ושון וירק", עליו לשים
אל לבו את עבודתם של ישראל בימים ההם, ש ballo בתשובה בלבב שלם ורוח נשברת,
עד שנהיו "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מරוחקים מכל דבר הקשור לעבודה ורוה
ולארוחות הגויים. ועי' עבודה זו דיקא, שברו אביכי היהודים לשולות בהם ונחפוץ
הוא אשר ישלו היהודים המה בשנאייהם, זכו ל"קימו וקבעו היהודים עליהם ועל
זרעם ועל כל הנלויים עליהם", ל"ים משתה ושמחה", יום אהבת הש"ית וקבלת
התורה. ועי' כתיב: "זהים האלה נקביים גַּעֲשִׂים בְּכָל דָּוֹר וָדוֹר, מִשְׁפְּחָה וּמִשְׁפְּחָה,
אֱמִינָה וּמִדְּבָּר, וְעֵיר וּשְׂיר, וַיִּמְלֹא הַפּוֹרִים הָאֱלָה, לֹא יַעֲבֹר מִתְּזֵק קִיּוֹדִים, וּקְרָם, לֹא
יַסְׁף מִתְּרָעָם".

אותו כל יכול לא רק "בימים ההם", אלא גם "בזמן הזה". כפי השיעור שתறחך
האדם מן הגויים הטמאים ויידל מהם, ויתדרך בכל נפשו בדת יהודית, כך יוכה
לאושר של פנימיות נשמות ישראל, לאור הקדושה, ולטוב הרוחני שאי אפשר לנו
לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעם ולהרגיש קצת ענן "כן
ישגתו וישמה בו" בימינו אלה, כאשרה של הגולה כבר מבצץ וועלה.]

שמחת פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכולו בטלת אל האיש אשר באמת בשם
"יהודיה" כונה, וכמו שאמר הכתוב "שמחה ושון ליהודים", ליהודים דיקא.
הוא הכהן בעבודה ורוה (כדייאת מגילה יג, א), המתרכז מהבליהם של הגויים,
וחמתדרך בכל נימי נפשו בספר נחלה, תורתנו הקדושה "דת יהודית". לאיש זהה,
ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארה הימנה.

אלכין/ פ"י/ פ"ז/ פ"ז/ פ"ז

ראש מכוון, מכוון תפארת

שורש שניותו של המן — שנת הדת

"וַיַּגֵּד לְקֹמֶן לְרֹא תְּהִימָה הַיְמָדָרְדָּכִי בְּדָבָר מִרְדָּכִי כִּי הָגִיד לְקֹמֶן אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי".
(אסתר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, שנת הדת למרדכי לא הייתה בעצם ה"חווצה" שמרדכי לא
השתוויה לו. אלא שנה מיווחה עליו לבלו, בגל וה שמרדכי היה "יהודי".
ובביאור הדברים כתב הגר"א בפירושו ויל', "כי הגיד להם אשר הוא יהודי —
ולפיכך היהת השנה עליו רב מאד, כי אין שנה פשנת הדת", עכ"ל. כמובן, שנה
פשנותה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנת הדת. שנת הדת למרדכי הייתה
בגל שהוא יהודי, והוא ייש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור להשתחוות
לעובדת זרה. ונתנת הדת, עולה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ו): "וַיַּגְּזַבְּעִינֵי וְגַרְיָה כִּי הָגִיד לוֹ אֲתָּם
מִרְדָּכִי", ופי הגר"א ויל', "כי אמרו לו שאינו כורע מחותם שהוא יהודי", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורתו היה לעקרת הדת, כמו
שכתב הגר"א עה"ב (פסוק ו) "וַיַּבְקַש המן — פִּירּוֹשׁ לְעַקְרָבָר אֶת הַדָּת". ובכן, מכיוון שככל
עiker שננתנו של המן למרדכי — ולעמו — היהת על עסקי דת, אךطبع הדבר, שאת
חיצי השיטה שלו הפנה אל עבר היקר והקדוש, אל עבר "דת יהודית".

על מי גור המן? כתיב: "וַיַּבְקַש המן להשמדת כל היהודים אשר בכל מלכות
אֲשֶׁר שׂוֹרֵשׁ עַם מִרְדָּכִי". וממי הם אלה הנקרים "עם מרדכי"? אומרים חז"ל (Megilla יג,
ב): "אמֵר דְבָא, בְּתִיחַלָה בְּמַרְדָּכִי לְבָדוֹ, וְלְבָסּוֹף בְּעַם מַרְדָּכִי — וּמְנוּ רְבָנָן — וְלְבָסּוֹף
בְּכָל הַיְהוּדִים".?

"עם מרדכי" מאן נינהו? רבנן! הם מה מהה "יהודים", והוא ייש לו תורה, יהודי
באופן זה נורא. וכל כך למה? כי רבנן מה מהה "יהודים", והוא ייש לו תורה, יהודי
יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסבול.

עבדתנו בעקבות דמשיחא — להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זרה

מי הוא "יהודיה" אמיתי?

מטו משמיה דמהרי"ל דיסקין וצ"ל, שאמר על הוצאות הרבות שייחו באחרית
הימים, "מי שהוא עהרליךער איד' ינצל". כששאלוהו, "ומי הוא עהרליךער איד'"?
עונה: "מי שהוא מובלט מהגויים". לומזך שכן היא המידה: מי שמוביל מהגויים,
הוא הוא "יהודיה" הדבק בדת האמת, בחיים האמתיים, ובוגויים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולא זיין בשם רבו הגר"א (כפי שמצוא בספר אמונה
והשגחה להגר"ש מלצן), כי כל סדרא ממשנה תורה מקבל למאה שנה מהאלף הששי,
ופסוקי כל סדרא מכוונות נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הנה נראה מה כתוב בפרשא
הנכחות מכוונות נגד סוף פרשת נצבים וילך. וכך, הנה נראה מה כתוב בפרשא
(דברים לא, יט-כא):

א. ולחן (פסוק יג) כתב בתריר פירוט: "שהמן רצה לעקרת הכלל, זה להשמדת — אלו המצוות שהם כנגד הנשמה, להרוג — הוא הרוח הרוחני, לאבד — אפילו הגוף הגוףני מן העולם" וכו' ע"ש. הרי שעיקר מטרת
המן היה לבטל אותם מן המצוות.
ב. ובפי הגר"א כתוב ויל', "וְהַכֵּל הַהְיָה מִפְנֵי 'עַם מִרְדָּכִי' דְּהִינָו יְהוּדִים, שְׁבָשֵׁל כַּךְ לְאֶרְכָה מִרְדָּכִי", עכ"ל.
ג. והיו בבחינת "ארץ", הארץ היהודית המועדת לנו, במלאה הקושה רום המעליה, לא כזו קדום לנו, חלקו מישראל נמצאים על אדמותם, אבל ביל תואר "הארץ".